

ת"פ 16591/08/14 - מדינת ישראל נגד נמרוד שלום אדרי (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 16591-08-14 מדינת ישראל נ' אדרי(עציר)
בפני כב' השופט עמית פרייז

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אורית קליינפלד
נגד
נמרוד שלום אדרי (עציר) - בעצמו
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

השתלשלות ההליכים

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו חמישה פרטי אישום בגין חמישה אירועים שיפורטו בהמשך. הנאשם בחר שלא להיות מיוצג בשלב המהותי של המשפט והשיב לכתב האישום בעצמו, תוך שהוא כופר באופן חלקי במיוחס לו. בעקבות זאת נשמעו עדי תביעה רבים, והוגשו מסמכים שונים, כאשר הנאשם הסתפק בעדותו בפרשת ההגנה.

כאמור, מלכתחילה הנאשם כפר באופן חלקי בלבד בכתב האישום. מעבר לכך, בעקבות עדותו, אף נצטמצמה עוד יותר גדר המחלוקת, כך שהודה בעובדות נוספות בכתב האישום שבהן לא הודה בשלב ההקראה. להלן אתייחס לגדר המחלוקת ולבירורו הראייתי והמשפטי של כל אישום ואישום.

האישום הראשון

על פי הנתען באישום זה, ביום 7.8.14 הנאשם הגיע לבית החולים שלוותה, בקש להתאשפז, אך לאחר בדיקה על ידי ד"ר מאיה קריצמן נקבע כי הוא לא זקוק לאשפוז. בתגובה הנאשם אמר לד"ר קריצמן "תראי מה יהיה", הלך לקפיטריה בבית החולים ובעט בחלון הראווה עד שהתנפץ.

לעניין אישום זה הרי שכפירתו של הנאשם הייתה חלקית. אולם, במהלך עדותו הסתבר כי הוא מודה בכל פרטי האירוע,

למעט סייג אחד לפיו בחלון הראווה היו שני ניפוצים כאשר בחלק הויטרינה שלו דובר בסדיקה ולא בניפוצ.

למעלה מהנדרש יאמר כי עובדות כתב אישום זה בוססו באמצעות דברי העדה ד"ר קריצמן אשר התייחסה אל השלב שטרם ההגעה לקפיטריה והעדה כריסטינה תמיר שהתייחסה לשלב שלאחר ההגעה לקפיטריה. בד בבד, כעולה מהתצלומים ת/10 והתייחסותה המשלימה של העדה תמיר לכך, אכן צודק הנאשם שלא היה ניפוצ באופן המתואר בכתב האישום, אלא שככל שאמורים הדברים לגבי הדלת מהזכוכית, היו שני ניפוצים חלקיים של הזכוכית, ואילו ביחס לויטרינה דובר בסדיקה שלה במספר מקומות אך ללא ניפוצ.

בנסיבות אלה, הרי שהוכחה התביעה שהנאשם הזיק לרכוש, משמע חלון הראווה, הן בחלק הדלת שלו והן בחלק הויטרינה שלו. ברור כי הדברים נעשו בכוונת מכוון והדברים עולים הן מעובדות האישום שלא היו במחלוקת ואף מדברי הנאשם בעדותו ממנה ברור שהחליט לפרוק זעמו באמצעות פגיעה באותו חלון ראווה על חלקיו.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד בסייג שהניפוצ התייחס לשני מקומות בדלת ואילו לויטרינה נגרם נזק באמצעות סדיקתה במספר מקומות.

האישום השני

על פי הנטען באישום זה, למחרת, ובעקבות, האירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם נעצר, הובא בפני בית המשפט, שהורה על שחרורו בתנאי של הרחקה למשך 60 ימים מבית החולים שלוותה למרחק של לפחות 200 מ'. למחרת, ביום 9.8.14 בשעה 23:00 לערך, הנאשם הגיע לבית החולים, בקש להתאשפז, ונבדק על ידי ד"ר רחל גיסין, שקבעה שאין מקום לאשפוזו. במהלך הבדיקה הנאשם קילל את הרופאה, דפק על חלון החדר והתנהג באופן אגרסיבי, כך שהיא נאלצה לקטוע את הבדיקה. בהמשך סירב להתפנות מבית החולים. הגיע אליו מאבטח בשם קובי גוטמן, ואז הנאשם נטל כסא וחבט באמצעותו בחלון של בית החולים. כאשר המאבטח ניסה לרסנו, הנאשם הכה את המאבטח בראשו באמצעות מרפקו והוסיף לקלל.

בעדותו במשפט הנאשם הודה כי ידע שהוא מורחק מבית החולים ושהגיעו למקום הפר צו הרחקה. אף ההחלטה בדבר תנאי שחרורו הוגשה, סומנה ת/1, ומבססת את כל האמור לעניין תוכנה בסעיף 1 לעובדות אישום זה.

באשר להתנהלותו מול הרופאה, טען הנאשם בשלב ההקראה ובעדותו כי כאשר הרופאה סיימה את הבדיקה הוא יצא החוצה, בעוד במהלך הבדיקה התנהג כמו שצריך, אם כי קרא לה סטודנטית.

טענותיו אלה של הנאשם הוזמו בעדותה של ד"ר גיסין, אשר הבהירה היטב שבמהלך הבדיקה הנאשם היה תוקפני, קילל אותה (היא אף פירטה את הקללות), דפק על חלון החדר. עם זאת, לדבריה הבדיקה הופסקה אך ורק כיוון שהייתה מעוניינת להתייעץ עם רופא כונן באשר לפניית הנאשם. הנה כי כן, לא עולה מדבריה שהתנהלותו של הנאשם

גרמה לקטיעת הבדיקה.

דברים אלה של הרופאה לא נותרו כעדות יחידה כנגד הנאשם, שכן גובו כמעט באופן מלא באמצעות עדותו של אח בבית החולים, העד חסן עקפה. עד זה קבל את הנאשם בפנייתו זו לבית החולים וסיפר כי כאשר הנאשם שהה בחדר עם הרופאה, העד, שהיה במרחק מטרים ספורים מהמקום, שמע צעקות מהחדר, ואף שמע דפיקה על החלון. העד אף הוסיף כי מלכתחילה כאשר הנאשם נכנס לחדר הוא היה עצבני, ואף כאשר יצא מהחדר והמתין לתשובת הרופאה, הוא דפק על ארונות חשמל וקילל. הנה כי כן, עדותו של העד עקפה משתלבת עם דבריה של העדה ד"ר גיסין. השתלבות זו הנה הן בהיבט של גיבוי דבריה ביחס לנעשה בחדר, והן בהיבט של תיאור הלך הרוח הכללי של הנאשם טרם הבדיקה ולאחריה, תוך תיאור התנהלות בפני העד לאחר הבדיקה שדומה מאד לתיאור של העדה כאשר לנעשה בזמן הבדיקה.

חשוב לציין שהנאשם הטיל דופי בעדותו של העד בכך שטען שהוא ואח נוסף אמרו למאבטח קובי גוטמן להתלונן על הנאשם כדי לסבך אותו. מעבר לכך שהדבר לא נותן מענה לעדותה של העדה ד"ר גיסין, הרי שגם לגופם של דברים לא מצאתי שהנאשם ביסס מניע פסול של העד להטות עדותו. שכן, העד הבהיר, הרבה מעל הנדרש בעדותו, שגישתו העקרונית הינה שהתנהלות מהסוג שתיאר ביחס לנאשם, הינה בבחינת שגרה בבית חולים פסיכיאטרי והפתרון לכך אינו תלונה אלא טיפול. העד הדגיש שהוא דווקא נהנה לטפל בנאשם בעבר, כאשר זה נזקק לשירותי בית החולים, ואילו הדברים היו תלויים בעד, הרי שלא היה מקום להתלונן. עובדה היא גם שהעד לא התלונן באופן ישיר, אלא שמי שהזעיק את המשטרה היה המאבטח, וזאת עוד לפני שאירעה האינטראקציה עם המאבטח עצמו, שתואר עוד מעט. אילו העד היה מעוניין לבוא חשבון עם הנאשם הרי שהיה מתלונן בעצמו ולא שולח אחר לעשות זאת במקומו. לפיכך, אין כל דופי בעדותו של העד, מה עוד שכאמור היא משתלבת עם דברי העדה ד"ר גיסין שלגביה לא תיאר הנאשם כל מניע.

חשוב לציין אף שקשה לי לקבל את גרסת הנאשם לפיה פרק זעמו באמצעות פגיעה ברכוש בית החולים באירוע שהתרחש רק יומיים קודם לכן, כמתואר באישום הראשון, ואילו הפעם לא פגע ברכוש בחדר הבדיקה. כל זאת על אף שהרקע לשני האירועים הינו זהה, משמע סירוב לפנייתו של הנאשם להתאשפז. יתר על כן, כפי שיפורט בהמשך, הנאשם מודה שזמן קצר לאחר מכן פגע ברכוש בית החולים מחוץ לחדר, כפי שיפורט. חשוב לציין גם כי בסיכומיו הנאשם הגדיר את התנהלותו בכלל האירועים בכתב האישום ככזו שבהיבט הפיזי התמצתה אך ורק בפגיעה ברכוש. משמע, כל אלה מעידים על כך שבניגוד לגרסה הפרטנית של הנאשם לגבי האירוע בו עסקינו, הרי שככלל הוא נוהג לבטא את זעמו באמצעות פגיעה ברכוש בית החולים. בכך הוזמה גרסת הנאשם ממקור נוסף ביחס לנעשה בחדר ועל כן אין לקבל אותה אף כאשר היא מתייחסת לנעשה בחדר שלא בהיבט הפיזי.

נדבך נוסף לדחיית גרסת הנאשם הינו שעל פי גרסה זו הוא כן פנה באופן מזלזל לרופאה במהלך שהייתם בחדר, כאשר טענתו היא שהדבר התבטא אך ורק במלל לפיו מדובר בסטודנטית. יצוין כי העדה ציינה בעדותה כי בד בבד עם הקללות הנאשם אף פנה אליה באופן מזלזל כאמור. יוצא איפוא שגרסת הנאשם לגבי המלל שהפנה לרופאה איננה סותרת את גרסתו במובן של הצבת מלל מול מלל אלא במובן שהוא מאשר חלק מגרסתו בעניין, כאשר ברור שהוא בוחר לאשר מלל שלהבנתו לא מהווה התנהלות שלילית מבחינתו.

המשך האירוע מתייחס לאינטראקציה עם המאבטח קובי גוטמן. ראשית יאמר, עוד טרם ההתייחסות לאירוע, כי אף עד

זה ציין, כפי שצינה ד"ר גיסין, שהמתנת הנאשם מחוץ לחדר הייתה עקב התייעצות של הרופאה עם הכון, כך שגם מדבריו של העד לא עולה שהתנהלותו של הנאשם בחדר היא זו שקטעה את הבדיקה. באשר לאינטראקציה של הנאשם עם עד זה, הרי שבדבריו הוא אישר את כל הנטען בעניין בכתב האישום.

אף באשר לחלק זה של האירוע המדובר בעד שאינו עד יחיד כנגד הנאשם, אלא שדבריו מגובים בדברי העד עקפה. לדברי עד זה, הוא ראה בזמן אמת, באמצעות צפיה במצלמה של בית החולים, שהנאשם מכה את העד גוטמן, וזאת בדיוק כמו שהעד גוטמן מתאר זאת. אמנם העד עקפה לא ראה את ההכאה באמצעות הכסא בחלון, אך המדובר בעובדה שאינה במחלוקת ועל כן אי ציונה על ידי העד לא יכולה לפגוע בגרסתו. אדרבא כאשר הצפיה היתה באמצעות מצלמה כאשר העד לא נוכח במקום, ועל כן מטבע הדברים לא ממוקד בכלל פרטי האירוע.

דבריו של הנאשם אודות המניע של העד עקפה לטפול עליו אשמות שווא כבר נדחו כאמור לעיל. מעבר לכך, יצוין בהקשר זה כי ביחס למאבטח גוטמן הרי שזה היה מודע להגעתו של הנאשם למקום עוד טרם התנהלותו של הנאשם בחדר ומחוצה לו. לא זו אף זו, אלא שעד זה סיפר כי היה מודע להתנהלותו של הנאשם באירוע נשוא האישום הראשון שכן, עורב בנעשה בו לאחר שבירת חלון הקפיטריה. יוצא איפוא שאותו מניע של עד זה כביכול לטפול אשמת שווא על הנאשם היה תקף עוד לפני אותה אינטראקציה ובכל זאת כאשר הדברים באו בהודעה למשטרה (כעולה מדו"ח הפעולה ת/4), אין בהם כל אזכור לאותה אינטראקציה, אלא רק להתפרעותו של הנאשם וסירובו לעזוב את המקום, דברים שבהם הנאשם מודה. הנה כי כן, הפניה למשטרה לא באה בהקשר לאותה אינטראקציה, וכך מוזמת בהיבט נוסף גרסת הנאשם לפיה אותה אינטראקציה הייתה בגדר תלונת שווא למשטרה.

לעניין זה יצוין כי הנאשם בתשובתו לכתב האישום ובעדותו מאשר חלק מהנטען באינטראקציה זו, כאשר הוא מודה בכך שחבט בחלון באמצעות הכסא, וזאת לאחר שסירב להתפנות, וכן שבעקבות זאת המאבטח עצר אותו. בד בבד, הנאשם כופר במגע הפיזי עם המאבטח כפי שזה פירט. הנה כי כן, הנאשם אינו חולק באופן מלא על דברי העדים בעניין זה. עוד יצוין שבאמרתו הראשונה במשטרה ת/6 הנאשם אף הכחיש את החבטה בחלון באמצעות הכסא, שכאמור במשפט (ואף באמרה מאוחרת יותר ת/11) כבר הודה בה, כך שהמחלוקת החלקית שלו עם דברי העדים הולכת ומצטמצמת עם הזמן.

מעבר לכך, קשה לתת אמון בדבריו לפיהם כה כעס וכה היה נסער על דחיית פנייתו, עד כדי שסירב להתפנות מהמקום וכילה זעמו ברכוש, ואולם כאשר נעשה ניסיון לסכל את הפגיעה ברכוש באמצעות כך שהמאבטח אחז בנאשם, הרי שפתאום הנאשם שלט בעצמו ולא פגע כהוא זה במאבטח.

עוד יאמר לעניין זה שקשה באופן כללי לקבל את גרסת הנאשם לפיה אמנם הוא נוהג לאבד שליטה ולהשתגע, כדבריו, ואולם הדברים התבטאו באירועים נשוא כתב האישום בהיבט הפיזי אך ורק בפגיעה ברכוש. קשה לי לראות את הנאשם מצד אחד מאבד שליטה, ומצד שני מרסן את עצמו, כך שהוא מנתב את הזעם שלו לפגיעה ברכוש בלבד ולא באנשים.

אדרבא, יצוין שהמאבטח הדגיש שהכאת הנאשם בפניו של המאבטח באמצעות מרפק שפגע באוזנו אירעה תוך כדי

ניסיון הנאשם להשתחרר מאחזית המאבטח. משכך, יתכן אף שהנאשם לא היה מודע לכך שתוך כדי ניסיונו להשתחרר הוא אף פגע במאבטח. עם זאת, ברור שכאשר הנאשם פעל באופן פיזי כנגד אחזית המאבטח, הרי שהוא אחראי לכל פגיעה שנגרמה למאבטח כתוצאה מכך.

נוכח כל האמור, התרשמותי הינה שהתביעה הוכיחה את כל האמור בחלק העובדתי של אישום זה, למעט הטענה שהתנהלותו של הנאשם במהלך הבדיקה הביאה לקטיעתה, כאשר ברור מהעדויות שהבדיקה הופסקה לצורך התייעצות בלבד.

ברור כי בהגעתו למקום הנאשם עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית. ברור כי בהתנהלותו כלפי המאבטח, באמצעות הכאתו במרפק לפניו, הנאשם עבר עבירה של תקיפה סתם. כאשר לעבירה של העלבת עובד ציבור, הרי שהדברים נובעים מהקללות הנמרצות שהפנה כלפי הרופאה. על אף שמדובר בדברים שלדברי העד עקפה שגרתיים בבית חולים פסיכיאטרי, הרי שאין מקום לקבלם בפן הנורמטיבי. יש מקום להגן על כבודם וסמכותם של העושים במלאכה הקשה, לא אחת כפזית הטובה, של הטיפול הרפואי באנשים עם מצוקה נפשית, וזאת בייחוד כאשר מלאכה זו לא נושאת חן בעיני מי שפנה לטיפול. יחס סובלני כלפי קללות נמרצות על רקע שכזה, באמצעות קביעה שהדברים לא מגיעים לכדי העלבת עובד ציבור, תחטיא את המטרה של הגנה על כבודם וסמכותם של העושים במלאכה כאמור לעיל, ועל כן אין לי אלא לקבוע שהעבירה נעברה במקרה זה.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו באישום זה, בסייג שהבדיקה לא הופסקה עקב התנהגותו.

האישום השלישי

אישום זה מתייחס לקורותיו של הנאשם בתחנת המשטרה בכפר סבא, לשם הובא בעקבות האמור באישום השני. על פי הנתען, בהגיעו לתחנה הנאשם השתולל וקילל מספר שוטרים, ובהמשך הדברים הגיעו אף לכדי מלל מאיים כלפיהם, בייחוד כלפי השוטר נח חיימסון. בשלב מסוים הנאשם אף התפרע והשתולל, שבר כסא תוך השלכתו, כשהוא מנסה לפגוע בשוטרים. לבסוף, נעץ ציפורניו בידו של השוטר אפי ויינשטיין וירק על השוטר איליה בר. התפרעותו של הנאשם נמשכה אף לאחר שנאזק ברגליו. בהמשך, בשעה 4:50, בעת חקירתו על ידי השוטר מחמד בשיר הנאשם קילל אותו ואיים עליו.

בתשובתו לכתב האישום ובעדותו הנאשם לא חלק על כך שקילל ואיים כמתואר בכתב האישום, אך טען שלא שרט ולא שבר כסא. עוד ציין כי הקללות והאיומים היו לאחר שהוכה על ידי השוטרים במשך שעות, עד כדי צלקות וזוב דם, תוך שהדגיש פעם אחר פעם את אזיקתו בצורת "בננה", כאשר תחילת האירוע בכך שסורבה בקשתו לעשן, כאשר במקביל אחד השוטרים הדליק סיגריה באמצעות מצית של הנאשם. בד בבד הנאשם לא הכחיש מפורשות את עניין היריקה, ואף הודה בכך באמרתו המשטרתית ת/11.

לעומת זאת, מעדויות השוטרים איליה בר, אפרים ויינשטיין, אריק דוד, נח חיימסון ונעמה שמחי, המשתלבות זו בזו, ברור

כי דבריו של הנאשם לוו באלימות פיזית באופן המתואר בכתב האישום, אם כי זו לא כללה שבירת כסא תוך כדי השלכתו. עוד עולה מדבריהם שהמכות שהוכה על ידי השוטרים לא היו בבחינת התעללות באדם אלא חף ממעש כפי שתיאר הנאשם, אלא כמענה סביר להתנהלותו שהלכה והסלימה בהיבט הפיזי, במיקוד על ניסיון להשתלט עליו, אשר כלל בשלב מסוים קשירת אזיקי רגלים לידיים ("בננה"). השוטרים אף מתארים שהתנהגותו השלילית של הנאשם החלה בעקבות סירוב שלהם לבקשתו לעשן, ושעקב השתוללותו הוא נחתך ברגליו מהאזיקים.

הוצג אף תיעוד חזותי באמצעות ת/5, שצולם על ידי העד השוטר מחמד בשיר, לפגיעתו של השוטר ויינשטיין בידו. ת/5 אף כולל צילום כסא שבור. עם זאת, לגבי המלל בת/5 לפיו הנאשם הוא ששבר הכסא, הבהיר העד בשיר כי הדבר נאמר לו על ידי אחרים. על כן אין בכך בכדי להשלים את החסר הראייתי מדברי השוטרים לעיל בדבר נסיבות שבירת הכסא.

באשר לדבריו של הנאשם לשוטר מחמד בשיר, הרי שבעדותו של האחרון עלה שהדבר אירע במהלך גביית אמרתו השלישית של הנאשם באותו לילה, כאשר לא היו אירועים מיוחדים במהלך גביית שתי האמרות הראשונות, 3-4 שעות קודם לכן. הנה כי כן, ברור כי חלק זה של האירוע אינו בהמשך רציף לחלק העיקרי של האירוע שתואר קודם לכן, ועל כן גרסת הנאשם לאישום הנוכחי אינה רלבנטית לכך, מלבד הודאתו באמירת המלל. נראה שהקשר היחיד בין חלקי האירוע הוא שכאן לראשונה נחקר הנאשם על התנהלותו כלפי השוטרים (באמרות הקודמות נחקר רק על התנהלותו בבית החולים שלוותה), דבר שמבחינתו היווה סיבה לפרוק זעמו, לראשונה, גם על העד בשיר.

לצד כל זאת, לא מצאתי לנכון לתת כל אומן בגרסת הנאשם.

ראשית, אילו הוכה באופן כה בוטה, היה מצופה כי יפנה בתלונה למח"ש, או לפחות יודא כי עניינו הופנה לגורם זה על ידי החוקרים. אולם, הנאשם לא פעל באופנים אלה. הסברו של הנאשם כי לדידו פניה שכזו הינה התנהגות של ילד קטן, אינו הסבר של ממש, לא בכלל, ולא בפרט על רקע דבריו בשלב הסיכומים כי הוא רוצה שהעדים נגדו יענשו.

בנוסף, על אף שהנאשם מתאר מכות במשך שעות, הרי שכאשר הוא נדרש לפירוט האלימות שכביכול הופנתה כלפיו, הוא מדגיש כמעט אך ורק את נושא הכבילה באזיקים. תמוה מאד כיצד פירוט אותן מכות כביכול, לא בא בדבריו של הנאשם. באשר לכבילה באזיקים, הרי שאין מחלוקת שהיתה, ושאל כללה בשלב מסוים איזוק "בננה", ושחלק ניכר מהדברים הבוטים והמאיימים של הנאשם באים כתגובה מצידו לנושא האיזוק. אך ברור מעדויות השוטרים שהאיזוק היה הכרחי נוכח התנהגותו של הנאשם, כאשר גם כאשר בשלב מסוים ריחמו עליו השוטרים וביטלו את איזוק ה"בננה", הנאשם ניסה לנצל זאת כדי להעביר ידיו מאחור ללפנים, כך שישב לסכן אותם, ועל כן שב ונאזק באיזוק האמור.

בנוסף, כאשר הנאשם מתאר את העילה לאינטראקציה האלימה עם השוטרים, הוא מתאר התגרות מסוימת של מי מהם כלפיו בכך שהשתמש במצית של הנאשם. הוא אף מקפיד לומר שבתחנה המצב החל להתחמם, כאשר יש לזכור שהאינטראקציה עם השוטרים החלה עוד בבית החולים שלוותה, בעקבות האירוע השני. העולה מכל אלה הוא שאין בפי הנאשם טענה שהשוטרים הם שהחלו את האינטראקציה האלימה, ונראה שדבריו לגבי התגרות, התחממות מצב, והכל

לא באינטראקציה הראשונית עם השוטרים, הינו בבחינת ראשית הודיה בכך שהוא זה שהחל את העימות האלים עימם, כמתואר בכתב האישום ועל רקע הסירוב לבקשתו לעשן כפי שתיארו השוטרים.

עוד ייאמר כי כאשר משווים את גרסתו של הנאשם במשפט לאשר אמר באמרתו המשטרית ת/11, עולה כי באמרה זו הוא תולה את דבריו כלפי השוטרים בסערת רגשות שלו, כאשר אינו מזכיר בהקשר זה כל תקיפה על ידי השוטרים. הפעם הראשונה שהוא מזכיר את נושא תקיפתו כביכול היה רק לאחר שנשאל פרטנית על אלימות שהפעיל בעצמו כלפי השוטרים. הנה כי כן, נראה שטענת הנאשם כי הותקף על ידי השוטרים באה אך ורק כדי להתמודד עם הטענה שהוא זה שתקף את השוטרים.

חשוב להזכיר אף כאן את אשר נאמר קודם לכן, בדבר אמירתו הכללית של הנאשם לפיה הוא נוהג לאבד שליטה ולהשתגע, אך אגב כך פגע רק ברכוש. כפי שכבר נאמר, אובדן שליטה תוך פגיעה פיזית ברכוש אינו יכול לעלות בקנה אחד עם ריסון מפגיעה פיזית באנשים. יתר על כן, כבר נקבע שהנאשם פעל באלימות כלפי המאבטח בבית החולים שלוותה, בעת שניסה לתפסו, וקשה לראות כיצד באירוע הנוכחי ניתב את כעסו אך ורק לקללות ואיומים, כאשר גם הפעם יש ניסיון לעצרו, והכל עוד כשכעסו מצטבר לאשר אירע באירוע הקודם, שהיה זמן קצר לפני האירוע הנוכחי.

יצוין אף כי במהלך הסיכומים בעל פה במשפט, הנאשם התפרץ מספר פעמים לדברי התובע, ולבסוף הגיעו הדברים לכדי איום של ממש של הנאשם לפגוע במי שהעידו נגדו, באמירה שאם בית המשפט לא יעניש אותם, הנאשם עצמו יעניש אותם. אם בבית המשפט, חודשים רבים לאחר האירועים, הנאשם אמר דברים שכאלה, ברור כי בעידנא דריתחא, כאשר האירועים מתרחשים, פעל למימוש דבריו אלה.

נוכח כל האמור, שוכנעתי כי חלקו העובדתי של האישום הנוכחי הוכח, למעט עניין השלכת הכסא ושבירתו, בעוד טענותיו של הנאשם לאופן התנהלות השוטרים כלפיו נדחות. מעשיו של הנאשם כלפי השוטרים כמפורט בכתב האישום בוודאי שמהווים עבירות של תקיפה, איומים, והעלבת עובד ציבור. אמירת הדברים על רקע האיזוק והסירוב לעישון אינה מורידה אלא מעלה, שכן היא מהווה חתירה תחת סמכות השוטרים להתנהלות בסיסית כלפי עצור, ועוד מי שנעצר בעקבות עבירות אלימות; קל וחומר כאשר בחלקו האחרון של האירוע נאמרים דברים פוגעניים ומאיימים על רקע ניסיון לגבות אמרה. תוכן המלל המאיים הינו כזה שתאם אף את התנהגות הנאשם שניסה, ואף הצליח, לפגוע באופן כזה או אחר בשוטרים, כך שבוודאי לא דובר באיומי סרק. תוכן המלל הבוטה אינו מאפשר כל סובלנות, שהרי הוא פוגעני ביותר, אינטנסיבי, וכאמור משולב באיומים ובתקיפה.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו באישום זה, למעט שבירת הכסא ועבירת היזק לרכוש במזיד הנובעת ממנה.

האישום הרביעי

אישום זה נוגע לחקירתו של הנאשם ביום 10.8.14 בשעה 8.15 על ידי השוטרים לירן כהן, במהלכה על פי הנטען אמר

"אני אזיין את כולם, תרשום שאני אחנג'ר את השוטר שחקר אותי" וכן כאשר נשאל מדוע איום על השוטר השיב "כי אתם מניאקים בני זונות, אני אזיין את כולם בתחת".

בתשובתו לכתב האישום הנאשם למעשה הודה במיוחס לו באישום זה, כאשר הסייג היחיד לכך הייתה טענתו כי הדבר נעשה לאחר שהוכה מכות נמרצות, דבר שלדבריו גרם לו לצלקות.

כאן המקום לציין שהנאשם לא היה אחיד בגרסתו לגבי אישום זה. בד בבד עם ההודאה בתוכן האירוע תוך הנפקת הסבר לאמירת הדברים, הרי שבעדותו פתאום הכחיש את כלל האירוע. חוסר אחידות זה של הנאשם בהתייחסו לאירוע מלמד על כך כי אין כל מקום להאמין לגרסתו, תהא אשר תהא, וכבר מסיבה זו יש מקום לדחות את טענתו לפיה הוכה טרם אמירת הדברים ועל כן אמר את אשר אמר.

מעבר לכך, יאמר כי תוכן אישום זה בוסס באופן עצמאי על דברי אותו שוטר לירן כהן, שהסביר שניסה לגבות באופן ענייני מהנאשם גרסה לאשר אירע בשלבים מוקדמים יותר, נשוא האישום השלישי, אך בתגובה הנאשם הטיח בפניו את אותו מלל בוטה שתואר. העד אף תיאר שהנאשם היה נסער ואולם הקפיד לומר שאילו היה מבחין שהנאשם פצוע הרי שהיה מתעד זאת. לפיכך העדר התייעוד משמעו שבניגוד לטענת הנאשם לא נראה היה שהיה חבול בעקבות מכות קשות שקבל קודם לכן.

נראה שהנאשם התכוון למכות נשוא טענותיו ביחס לאישום השלישי, אולם גרסה זו כבר נדחתה בפן העובדתי. יתר על כן, קיים פער זמנים של מספר שעות בין קורותיו באירוע נשוא האישום השלישי לבין דבריו לשוטר לירן כהן, ועל כן אף אם היה נקבע שהוכה באופן שתיאר, הרי שאין כל מקום להיזקק לעניין המכות כביכול בהקשר של האישום הנוכחי, לא בבחינת הסבר עובדתי, ובוודאי שלא בבחינת הסבר משפטי.

משכך, חלקו העובדתי של אישום זה הוכח במלואו, כאשר יש לדחות את דבריו של הנאשם בהקשר של הרקע כביכול לעובדות אלה. באשר למשמעות הדברים הרי שבנקל ניתן היה לראותם אף בגדר איום, ולו מחמת דבריו של הנאשם בעדותו לפיהם "אחנג'ר" משמעו "אדקור". התביעה בחרה לייחס לנאשם עבירה קלה יותר של העלבת עובד ציבור, ומכיוון שאין חולק שהדברים הינם בבחינת מלל בוטה מאד, כאמור חלקם אף מאיים, הרי שבאודאי שמסגרת עבירה זו יכולה להכילם.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו באישום זה.

האישום החמישי

אישום זה מתייחס לאירוע שקדם בזמן לאירועים נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי. מדובר בשיחת טלפון שביצע הנאשם ביום 9.8.14 שעה 19.50 למוקד העירוני ברעננה, משם הופנה לעובדת הסוציאלית מירב מרים אבוקסיס.

בשיחה עם אותה עובדת סוציאלית הנאשם דיבר איתה בתוקפנות וקילל אותה באומרו "זונה, בן אלף זונה, תלכי לגור עם כל הרוסים" ובנוסף אמר "מה את רוצה שאני אעשה? את רוצה שאני אבוא מחר ואראה לכולכם מה זה?" בעקבות דברים אלה העובדת הסוציאלית ניתקה את השיחה.

בתשובתו לכתב האישום הנאשם אישר את אותה התקשרות. ציין שהוא קילל באופן שכתוב בכתב האישום, למעט המלל בדבר מגורים עם כל הרוסים, ואף ציין כי לא איים. בעדותו הוא עמד על כך שתוכן הדברים הנטענים כאיום אינו נכון ואולם ביחס למלל האחר בהקשר של המגורים עם כל הרוסים הגיב בהרהור ולאחר מכן ציין שאינו יודע, ו"כנראה זה בכעס".

אל מול גרסתו של הנאשם אשר מהווה הודאה חלקית, הן מלכתחילה וביתר שאת בהמשך, ניצבת עדות ברורה של אותה עובדת סוציאלית שפירטה בעדותה את כל האמור בעובדות האישום. אמנם היא לא תיארה באופן מדויק את פרטי הקללות, ואולם לעניין תוכן מלל זה הנאשם לא חלק. בד בבד, באשר לדבריו שתלך לגור עם כל הרוסים, דייקה בדבריה כנטען בעובדות האישום, וכך אף עשתה ביחס למלל המאיים. היא אף הדגישה שלא ניתן היה לראות את הדברים כאמירה אודות הגעה תמימה למימוש הזכויות של הנאשם מול רשויות הרווחה, והבהירה שראתה זאת כאיום מפורש. נימקה זאת בכך שהדברים נאמרו תוך כדי טון הדיבור התוקפני ושטף הקללות.

ניתן היה אולי לטעון שהמדובר בפרשנות סובייקטיבית של העדה, בשים לב להתנהלותו של הנאשם באירוע והמלל האחר, מה עוד שהבהירה שעוד במהלך השיחה ידעה משיחה מקבילה עם עובדת סוציאלית אחרת שהכירה את הנאשם שלנאשם כביכול עבר של איומים וונדליזם. עם זאת יש לזכור שהנאשם לא טען שאמר את המלל אך זאת על רקע אחר, ללא כל כוונה לאיים. משכך בפני ביהמ"ש גרסה אחת באשר להקשר של המלל, ועל כן אין מקום להציע למלל זה פרשנות אחרת מאשר האמור באותה גרסה. זאת כאשר כמובן הגרסה של העדה לגבי המלל הינה בהחלט הגיונית בשים לב לתוכנו של המלל והרקע לאמירתו.

על כל אלה יש להוסיף שההתנהלות המתוארת על ידי העדה, לפיה הנאשם מקלל ומאיים כאשר פניותיו לא נענות, עולה בקנה אחד עם ההתנהלות שכבר הוכחה באירועים בבית החולים שלוותה. באירוע הראשון בבית החולים בעקבות אי היענות לפניותיו של הנאשם, הנאשם איים בבחינת "תראי מה יהיה" ולאחר מכן מימש את האיום באמצעות פגיעה ברכוש. באירוע השני בבית החולים בעקבות אי היענות לפניותיו הנאשם קלל ובהמשך אף פגע ברכוש ואף במי שניסה לרסנו מפגיעה זו. הנה כי כן, מדובר בהתנהלות שיטתית של הנאשם, כאשר פניותיו לגורמים ממסדיים לא נענות כפי שהוא מעוניין. על כן סביר מאד שאף באירוע זה הגיב באופן אלים, הפעם רק באופן מילולי (בהעדר אפשרות למגע פיזי) לאותה אי היענות. חשוב אף להדגיש שהשוואת דבריו באירוע הנוכחי בהקשר של "אראה לכולכם מה זה" מתבררים שוב כאיום ולא כפניה עתידית תמימה כאשר משווים אותם לדבריו באירוע הראשון במלל דומה, שהובילו להתנהלות אלימה כאמור.

הנה כי כן, בדבריו לעדה אבוקסיס שהוכחו במלואם כאמור לעיל, הרי שהנאשם פעל באופן מאיים ובוטה כלפי העדה. בוודאי שהדברים מבססים את עבירת האיומים ואף את עבירת העלבת עובד הציבור. חשוב לחזור אף בהקשר זה על אשר נאמר קודם לכן לפיהם אין מקום לסובלנות למלל פוגעני גם בהיבט המעליב, ביחס למי שעוסק בעבודת ציבור

קשה וכפוית טובה, כאשר לעניין זה אין הבדל בין עובדת סוציאלית לבין גורמים בבית חולים פסיכיאטרי.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו באישום זה.

סיכום

נוכח כל האמור, הריני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, וזאת בסייגים הבאים:

1. ביחס לאישום הראשון, הניפוץ התייחס לשני מקומות בדלת ואילו לויטרינה נגרם נזק באמצעות סדיקתה במספר מקומות.
2. ביחס לאישום השני, הבדיקה לא הופסקה עקב התנהגות הנאשם.
3. ביחס לאישום השלישי, לא הוכח שהנאשם השליך ושבר כסא, ועל כן הוא מזוכה מעבירת היזק לרכוש במזיד נשוא אישום זה.

ניתנה היום, 20 אפריל 2015, שלא במעמד הצדדים. שימוע יתבצע במעמד הצדדים בדיון שנקבע מראש.